

ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΛΥΚΕΙΟΥ

Α΄ ΒΡΑΒΕΙΟ

Δήμητρα Μπαμπούση

μαθήτρια της Β΄ τάξης, ΓΕΛ Βασιλικών

Σκοτάδι

Έτσι τις λέω τις άδειες βραδιές μου εγώ. Σκοτάδι.
Δεν είναι νύχτες είναι σκοτάδια.
Δεν καίνε, δεν έχουν προορισμό, ούτε καν περιεχόμενο.
Νομίζω πως ακούω τη φωνή σου-
να τώρα ακούω και τα βήματά σου.
Μπήκες στο σπίτι με γεμάτα χέρια πάλι.
Τώρα με φιλάς τρυφερά στο μάγουλο και ενθουσιασμένη
μου δείχνεις τι αγόρασες.
Το δυνατό φύσημα του ανέμου με επαναφέρει
στην κενή πραγματικότητά μου.
Εκεί που λείπεις. Σταμάτα να λείπεις.
Πρέπει να κλείσω το παράθυρο.
Το φως από τις λάμπες του δρόμου μ' ενοχλεί.
Μου θυμίζει ήλιους και καλοκαίρια.
Τότε που έπιανες τις ηλιαχτίδες με γυμνά χέρια
να 'χουμε να λιώνουμε τον χειμώνα, έλεγες.
Κι αυτές οι άτιμες ξεγλιστρούσαν όλες κι έβρισκαν
καταφύγιο στα καστανά σου μάτια.
Όχι. Θέλω να ακούω τη σιωπή και να βλέπω μόνο το σκοτάδι.
Σκοτάδι. Εκεί που λείπεις. Σταμάτα να λείπεις.
Τι σου 'ναι κι αυτές οι θύμησες όμως...

Θεριά ανήμερα που πέφτουν να σε κατασπαράξουν
μαχαίρια καρφωμένα στα πόδια.
Στα ματώνουν, στα παραλύουν, δεν αντέχεις να πας πουθενά.
Μένεις εκεί. Ανάμεσα στο όνειρο και την αλήθεια.
Μπλέκεσαι με τις πιο κρυφές επιθυμίες σου
έρχεσαι αντιμέτωπος με την άλλη όψη σου
με το ψέμα, το ψέμα μου.
Ακόμη καίει σαν πυρωμένη αλυσίδα γύρω από την καρδιά μου.
Ακόμη είναι η φωτιά που με δένει με το αντίο σου.
Θυμάσαι; Τότε που μ' έσπρωξες να φύγω μακριά
απ' την Ιθάκη σου.
Νομίζω ο ρυθμός μου ήταν γρήγορος
για τα μικρά σου βήματα. Τα καλλίγραμμα πόδια σου.
Τα κατακόκκινα χείλη σου. Τα σγουρά μαλλιά σου-
όχι, πρέπει να ανοίξω το παράθυρο.
Βυθίζομαι πάλι στο σκοτάδι. Εκεί που λείπεις.
Σταμάτα να λείπεις.

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ

Σταυρούλα-Μαργαρίτα Χατζηασεμίδου,

**μαθήτρια της Β΄ τάξης,
Πειραματικό Σχολείο Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης**

Η Πολυκατοικία

Στο υπόγειο ζει –εύλογα- ο Άδης. Μόνος του τα καλοκαίρια και την άνοιξη, η Περσεφόνη μετακομίζει –προσωρινά πάντα- στο εξοχικό της μητέρας της έξω από την πόλη.

Δεν κάνει πολλή φασαρία, και αν καμιά φορά ακούγεται κάποια κραυγή αγωνίας για το άγνωστο που περιμένει στο πίσω μπαλκόνι, κανένας δεν κάνει παράπονο. Ο Άδης είναι καλός στη δουλειά του. Μετά από τόσα χρόνια –αιώνες- ξέρει τι να πει στον κάθε άτυχο που έρχεται στο κατώφλι του. (Είναι ο μόνος που συνεχίζει πια. Δεν έχει σημασία αν λίγοι θυμούνται το όνομά του – οι νεκροί δε σταματούνε ποτέ).

Είναι όμως πιο χαρούμενος όταν ζει με την αγαπημένη του Περσεφόνη. Έξω μπορεί να κάνει κρύο, όμως αυτός έχει προνοήσει να μονώσει καλά το διαμέρισμα. Έχει φτιάξει και ένα μικρό θερμοκήπιο στην πίσω γωνία του σπιτιού και η Περσεφόνη χαίρεται που βρήκε κάποιον που κανόνισε να έχει την άνοιξη πάντα μαζί της.

Στο οροφδιαμέρισμα του ισογείου μένει ο Ήφαιστος. Ζορίζεται πολύ με τα σκαλιά, τώρα περισσότερο από ποτέ, που κανένας πια δεν αναφέρει το όνομά του στην προσευχή του, ούτε χτίζει ναούς για να τον ευχαριστήσει. Έχει βρει ένα συνεργείο παλαιών αμαξιών στη γειτονιά και συχνάζει εκεί, όπου κανείς δεν τον ρωτάει γιατί κουτσαίνει, ούτε

κοιτάζουν με μισό μάτι την άσχημη μορφή του. Βρήκε ένα μέρος που νιώθει ότι ανήκει και αυτό του αρκεί. (Αν κάποια βράδια παίρνει την Αφροδίτη τηλέφωνο για να μιλήσουν για τη μέρα τους κάνει πως δεν ακούει τη φωνή από πίσω και καταλαβαίνει από τη ζεστασιά που απλώνεται στο στήθος του ότι αυτό είναι καλύτερο και για τους δύο).

Στον πρώτο, σε διαμερίσματα αντικριστά μένουν ο Ερμής και ο Απόλλωνας. Ο πρώτος δεν κάθεται πολύ μέσα. Ξέρει ό,τι συμβαίνει – στην πόλη και εκτός– και τα σωστά άτομα για να βρίσκεται εκεί ακριβώς που πρέπει. Τα καλοκαίρια κυκλοφορεί με αμάνικα μπλουζάκια ανοικτά, και τα ξεθωριασμένα φτερά στην πλάτη του γυαλίζουνε κάτω απ’ τον ήλιο (φρόντισε να τα χαράξει μόνιμα από νωρίς ακόμη, όταν περπάτησε στη γη και δεν είχε είδηση να μεταφέρει).

Ο Απόλλωνας συχνάζει σε εναλλακτικά μαγαζάκια με καλό κρασί και όμορφες παρουσίες, που παίρνει καμιά φορά μαζί του. Όταν αισθάνεται ότι το κρασί είναι αρκετό στις φλέβες του, ανεβαίνει στη μικρή σκηνή να τραγουδήσει (τότε ορκίζεται ότι νιώθει τη λύρα στα χέρια του και λίγο σφίγγεται το στομάχι του, όταν όμως ξυπνά με πονοκέφαλο το επόμενο πρωί, δε θυμάται τίποτε από αυτά).

Ο Διόνυσος μένει στον δεύτερο κάτω από το διαμέρισμα της Αθηνάς. Και θα νόμιζε κανείς ότι δεν θα μπορούσε να υπάρξει κάτι χειρότερο. Όμως αυτός δεν κυκλοφορεί πια με ένα ποτήρι που συνεχώς ξαναγεμίζει στο χέρι του και η Αθηνά κανονίζει να τον πηγαίνει τρεις φορές την εβδομάδα στις συναντήσεις ανθρώπων σαν κι αυτόν, και καμιά φορά, όταν ουρλιάζει στον ύπνο του, κοιμάται στον σκληρό καναπέ του σαλονιού του (τι κατάντια, είχε φωνάξει με κόκκινα μάγουλα και το βλέμμα κάπου αλλού, να συναναστρέφομαι και με ανθρωπάκια που δεν ξέρουν ποιος είμαι).

Η Αθηνά κυκλοφορεί συνέχεια με το κινητό στο χέρι και καταφέρνει να συμμετέχει σε κάθε μεγάλη απόφαση –φανερή ή όχι– πάντα πίσω από τις κουρτίνες, και να φροντίζει και τον πρώην μέθυσσο (είχε αποφασίσει να μην ασχοληθεί, όμως ένα βράδυ τον βρήκε να κλαίει στις σκάλες ανάμεσα στον δεύτερο και στον τρίτο σε μικρό παιδί και με

παράπονο να μουρμουρίζει συνέχεια ανάμεσα στα αναφιλητά του «δε μ' αγαπούν πια, ούτε εμένα ούτε κανέναν μας. Δεν έκανα τίποτε κακό, γιατί δε μ' αγαπούν πια; Γιατί;» και από τότε κανονίζει τα ραντεβού και τα τηλεφωνήματά της, ώστε να μπορεί να πηγαίνει μια φορά την εβδομάδα για φαγητό με τον Διόνυσο).

Το διαμέρισμα πάνω από την Αθηνά έμεινε άδειο, μετά την ολιγόμηνη παραμονή του Άρη. Αυτό δεν έληξε καλά για κανέναν.

Στο ρετιρέ έχει καταλήξει η Ήρα. Δουλεύει από το σπίτι (σύμβουλος γάμου και η ειρωνεία δεν της ξεφεύγει) γιατί απολαμβάνει τα μεγάλα μπαλκόνια με θέα την πόλη, έχει γεμίσει την ταρατσα γλάστρες και αναρριχώμενα και ασχολείται με αυτά, για να μη σκέφτεται το άδειο σπίτι. Καμιά φορά της φαίνεται ότι τα φυτά μαραίνονται επιτηδες, παρά τις ιδιαίτερες φροντίδες της, σα να θέλουν κάτι να της πουν. Εκείνα τα βράδια κοιμάται κλαίγοντας, γιατί παρόλο που ξέρει ότι δεν είναι δικό της το λάθος, ότι έκανε αυτά που έκανε για να σώσει τα καημένα τα κορίτσια, δεν μπορεί παρά να νιώσει υπεύθυνη, την ενοχή σε κάθε κόκκαλό της, ανάμεσα στα πνευμόνια της, σα μια σφικτή τοξική μπάλα, γιατί όφειλε να καταλάβει ότι τέρας ήταν ο άντρας της, από τον καιρό που ήταν μόνο αδερφός της.

(Τις νύχτες που ηρεμεί αναρωτιέται πού να 'ναι τώρα ο άντρας της και ο απαίσιος, γλοιώδης αδερφός του. Ίσως σε κανένα σκοτεινό πάρκο ή σε απόμερα σοκάκια, να φτύνουν γλυκά λόγια μπλεγμένα με βρωμερές ανάσες σε αθώες ψυχές. Σκέφτεται τι γίνονται οι θεοί, όταν κανένας δεν πιστεύει σ' αυτούς και αποφασίζει ότι ποτέ δεν είχε σημασία).

(Η Άρτεμις μένει στο δάσος. Έτσι για το γαμώτο).

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ

Νοχουτίδου Μελπομένη

μαθήτρια της Γ΄ τάξης, 6ο Εσπερινό ΕΠΑ.Λ.

Χωρίς ομπρέλα

Σε περιμένω ακόμα κι αν το ξέρω πως δε θα' ρθεις.
Την ώρα αυτήν από μια παλιά συνήθεια, πάντα σκύβω
φυλλομετρώντας άσκοπα κάποιο τυχαίο βιβλίο.
Κάθομαι στο γραφείο δίπλα στην πράσινη λάμπα
που είχαμε αγοράσει από ένα παλιατζίδικο στο Μοναστηράκι
δεν ήθελα να την κρατήσω... θα την πετάξω
τις επόμενες μέρες μαζί με τα φλιτζάνια σε
μπλε και άσπρο χρώμα που σου άρεζε να πίνεις
τον καφέ σου, χθες έσπασε ένα κατά λάθος.
Σηκώθηκα και κοίταξα από το παράθυρο μικρές
σταγόνες δροσιάς άρχισαν να πέφτουν. Πόσο με ηρεμεί
αυτή η μυρωδιά που αναδύεται από τη γη μετά
την βροχή... θέλω να την μυρίζω και να την
αισθάνομαι... δεν με πειράζει να βραχώ... Μου αρέσει...
έβαλα το μπουφάν μου... χωρίς ομπρέλα...
Βγήκα από το σπίτι κι έκλεισα την πόρτα
πίσω μου.-

Α΄ ΕΠΙΑΙΝΟΣ

Δήμητρα-Αθανασία Παπαθανασίου

μαθήτρια της Β΄ τάξης,

1^ο Πειραματικό Γενικό Λύκειο «Μ. Ανδρόνικος»

Η πολυκατοικία

Πήρα μια βαθιά ανάσα και δρασκελίσα το κατώφλι με τη βαλίτσα μου στο ένα χέρι και την κιθάρα μου στο άλλο. Το διαμέρισμα είχε αυτήν τη χαρακτηριστική μυρωδιά της μούχλας και της αποσύνθεσης, όμως σύντομα θα τη συνήθιζα. Ίσως ακόμα και να τα κατάφερνα να την καλύψω με τον ταγκό καπνό των τσιγάρων μου, που θα μαύριζε κι άλλο τους κάποτε λευκούς τοίχους. Μου αρκούσε το φαρδύ παράθυρο με θέα τα καμένα σπίτια, τις λαμαρινένιες παράγκες και τα εγκαταλελειμμένα εργοτάξια. Εκεί θα μετακινούσα το σαρακοφαγωμένο γραφείο και θα άφηνα τη μελαγχολία της πόλης να με καταπιεί. Μόνον τότε θα χόρευαν τα δάχτυλά μου στα πλήκτρα της παλιάς γραφομηχανής, το ήξερα αυτό. Κάθε συγγραφέας το ξέρει.

Ναι, γράφω ακόμα με γραφομηχανή. Πεπαλαιωμένο και αθεράπευτα ρομαντικό, όμως έτσι έμαθα να υπάρχω. Να παραπατάω στη ροή του χρόνου, να τσακίζομαι, να χάνω λεπτά, δευτερόλεπτα, μήνες, εβδομάδες και χρόνια απ' τη ζωή μου.

«Ναι, κυρία Σέλεϊ. Γράφω ακόμα με γραφομηχανή», χαμογέλασα στην ηλικιωμένη σπιτονοικοκυρά μου και εκείνη μου ανταπέδωσε ένα ξεδοντιάρικο χαμόγελο.

«Οι συγγραφείς δε βγάζουνε λεφτά. Αλλά μου φαίνεσαι καλό κορίτσι. Άλλωστε, αν δε στο νοίκιαζα θα 'μενε άδειο».

Ένα ακόμα άδειο σπίτι στην πολυκατοικία να σαπίζει και να σκονίζεται χωρίς ενοίκους. Ας είχε τουλάχιστον μια κάποια συντροφιά στο ταξίδι της φθοράς, όπως τα υπόλοιπα. Μέσα σε μια εβδομάδα η συντροφιά τους είχε γίνει και δικιά μου.

Στον πρώτο όροφο ζούσε ένας βετεράνος του πολέμου γερασμένος λες και είχε ζήσει χίλιες ζωές στα χαρακώματα. Κάθε κρότος ή βρυχηθμός του δρόμου τον αναστάτωνε, μπορούσα σχεδόν να ακούσω τις πνιχτές κραυγές του, καθώς έκρυβε με τα χέρια του το κεφάλι. Χίλιες ζωές έχουν κάποιο τίμημα.

Στο διπλανό διαμέρισμα ζούσε μια οικογένεια. Είχαν κάθε λόγο να είναι είτε ευτυχισμένοι είτε δυστυχισμένοι, και διάλεξαν το δεύτερο. Οι φωνές της γυναίκας όταν ο άντρας μεθυσμένος χτυπούσε εκείνη και τα βρώμικα παιδιά, βρώμικα μα πανέμορφα αθώα, στοίχειωναν τους εφιάλτες μου.

Σκέφτηκα πολλές φορές να κάνω κάτι, όμως στην τελική πείστηκα πως δεν ήταν δουλειά μου. Έπεισα τον εαυτό μου εγώ, τα ψεύτικα χαμόγελα που παραλύουν, και τα εύθυμα «Μα είμαι τόσο αδέξια».

Στον δεύτερο όροφο σε περιμένουν, αν σκαρφαλώσεις τα φιδουγυριστά ετοιμόρροπα σκαλοπάτια, τρία ακόμα διαμερίσματα. Στο πρώτο, κάτω ακριβώς απ' το ρετιρέ μου, ζει μια νεαρή τσιγγάνα. Πανέμορφο και νελικάτο πλάσμα με το σκούρο δέρμα, τα γαλανά μάτια και το σκούρο, σγουρό χείμαρρο στην πλάτη. Κάθε βράδυ γυρίζει με διαφορετικό εραστή, κάθε μερικές εβδομάδες αγοράζει ένα καινούριο φόρεμα, πιο αποκαλυπτικό από ποτέ. Το παλιό και ξεσκισμένο σε πολλά σημεία στρώμα μου βρίσκεται πάνω απ' το διπλό κρεβάτι της που τρίζει. Τα βογγητά του ψεύτικου έρωτα μου κλέβουν τον ύπνο τα βράδια, μου θυμίζουν τη μοναξιά μου και του κόσμου, αλλά της είμαι ευγνώμων. Χρόνια οι εφιάλτες διαμελίζουν το μυαλό μου και με ξυπνούν καταϊδρωμένη, προτιμώ τις νύχτες μου άγρυπνες και γεμάτες ενθυμήσεις. Ας καταρρέει το σώμα, αυτό είναι δευτερεύον.

Μια πόρτα χωρίζει τη νεαρή από ένα αγόρι. Ψηλός και φαρδύς στις πλάτες κρύβει καλά ένα παιδικό πρόσωπο και έναν αριθμό, για να ξημεροβραδιαστεί στα εργοτάξια. Τις νύχτες επέστρεφε κουτσαίνοντας, το ακούω στα βήματά του, και πνίγει τα ουρλιαχτά στα μαξιλάρια και το ούισκι. Γιατί ένα παιδί δεν θα έπρεπε να σκαρφαλώνει στις σιδεριές και να κουβαλάει σακιά με σόκο, και να αναπνέει τη σκόνη και το τσιμέντο. Ένα παιδί δεν θα έπρεπε να κοιτάει με λατρεία και πόνο την πανέμορφη τσιγγάνα, που κάθε βράδυ πλαγιάζει με άλλον, και να παίρνει ελπίδες, όταν εκείνη του χαμογελά γιατί έφτιαξε το κρεβάτι που τριζει, και ας ήξερε πως θα το μοιραστεί με άλλον. Άλλωστε, μόνο εγώ ξέρω πως και εκείνη, στα κρυφά, τον κοιτάει ερωτευμένα. Ξέρω, γιατί είμαι συγγραφέας.

Τελευταία άφησα την κυρία Σέλεϊ. Την εύθυμη χήρα που μου ψήνει κρεατόπιτες κάθε Κυριακή, και που έπαψε να είναι εύθυμη (αλλά όχι να ψήνει κρεατόπιτες), όταν ο μοναχογιός που την επισκέπτονταν πού και πού πνίγηκε στα καράβια. Άφησα κι εγώ ένα τριαντάφυλλο στο κενοτάφιο και άφησα το νοίκι μου στο γραμματοκιβώτιο νωρίτερα, και έπαιξα το “ThePartingGlass” στην κιθάρα, τραγουδώντας το αντίο που ο νέος δεν πρόλαβε ποτέ να πει. Η κυρία Σέλεϊ έκλαψε και μου ετοίμασε περισσότερες κρεατόπιτες από κάθε άλλη φορά.

Εγώ μένω στο ρετιρέ. Μια συγγραφέας μ’ ένα όνομα που κανείς δε χρειάζεται να ξέρει, που γράφει με γραφομηχανή, καπνίζει στριφτά τσιγάρα με αφορολόγητο καπνό, παίζει κιθάρα και ξέρει να ακούει και να παρατηρεί. Μια συγγραφέας που μετά από τρία χρόνια σιωπής, τρία χρόνια άρθρων και κριτικών που με το ζόρι την συντηρούσαν, έγραψε ένα ποίημα.

Έγραψε ένα ποίημα και πήρε μια απόφαση.

Σήκωσε το τηλέφωνο και τηλεφώνησε στην ένωση βετεράνων, τη γραμμή κακοποιημένων γυναικών και την αστυνομία. Είπε στη νεαρή τσιγγάνα πως το αγόρι την αγαπούσε, και ας μη σημαίνει αυτό τίποτα, και είπε στο αγόρι το ίδιο, αφού του πλήρωσε τη φυσιοθεραπεία. Και συνεχισε να παίζει το “ThePartingGlass” κάθε νύχτα, μέχρι που η κυρία

Σέλεϊ σταμάτησε να κλαίει, και τότε η συγγραφέας μάζεψε τα λίγα ρούχα, τη γραφομηχανή και την κιθάρα της, άναψε ένα τσιγάρο, και έφυγε από την πολυκατοικία.

Εγώ έμενα στο ρετιρέ. Και είμαι συγγραφέας.

Β΄ ΕΠΙΑΙΝΟΣ

Κατερίνα Παπαευαγγέλου

μαθήτρια της Β΄ τάξης, 10^ο Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης

Η πολυκατοικία

Τα αμάξια δεν σ' αφήνουνε να κοιμηθείς στα Κάστρα. Είναι η βοή της μηχανής τόσο εκκωφαντική μέσα στη νύχτα και η μουσική που ξεχύνεται από τα παράθυρά τους τόσο βάρβαρα εκκεντρική που επιβάλλει εν τέλει στον ακροατή να γίνει ένας άλλος Σεφέρης, ένας άλλος Τεύκρος, αυτά τα άγρυπνα βράδια. Έτσι και αυτός ο κοιμισμένος άλλοτε άνθρωπος ξυπνά μες το σκοτάδι και 'πως ανοίγουν τα μάτια ανοίγει και η πηγή των στοχασμών του επιτακτική, αποφασισμένη να τον πλημμυρίσει ξεχασμένα χθες. Κάτι τέτοια βράδια αισθάνεται αυτός ο άνθρωπος εξαπατημένος. Του είχαν πει «Ο χρόνος όλος τα γιατρεύει και εσύ θα θυμάσαι με αποστασιοποίηση τα γεγονότα της ζωής σου σα να τα είχε ζήσει κάποιος άλλος...». Μα είναι οι αναμνήσεις περίεργα πράγματα που σμιγούν τις εικόνες με τις αισθήσεις και έτσι κάθε θλίψη ή ευδαιμονία που συνόδευε τις διάφορες στιγμές αυτού του άγρυπνου ανθρώπου ξυπνούσε ξανά. Λόγια που ειπώθηκαν και άλλα που δεν βρήκαν ποτέ τον δράστη πάλευαν κάτι τέτοια βράδια, βίαια πλάσματα σε μια πολιτεία που ήθελε χρόνια τώρα να πατάξει το έγκλημα, να

αδρανοποιήσει εν τέλει το ζώο και να βρει κάτω από το σκληρό αυτό πετσί, τον άνθρωπο.

Αλλά, οι σκέψεις αρέσκονται να αντικρίζουν τη ζωή, καθώς θεριεύουν, και έτσι αυτός ο απροσδιόριστος άνθρωπος σηκώνει τελικά το κορμί του –βαρύ φορτίο η σάρκα- και βγαίνει από το δωμάτιο, ψηλαφώντας το σκοτάδι με τα ακροδάχτυλά του, προσεκτικός να μην μπλεχτεί σε αυτόν τον μυστήριο μανδύα. Το δάπεδο τρίζει κάτω από τα πόδια του και η ανάσα του αντηχεί στον σιωπηλό χώρο.

Κλειδιά, πλατό, λεφτά και... πού είναι τα εισιτήρια; Πουθενά, αλλά δεν πειράζει, έχει μάθει να ελπίζει και τα πιο απλά πράγματα, όπως την απουσία ελεγκτή από αυτό το τυχαίο λεωφορείο που ίσως πάρει.

Οι δρόμοι είναι ίδιοι και έτσι τα βήματά του σα να καθυστερούν για να απολαύσουν αυτήν την αίσθηση μοναξιάς και ας εύχεται αυτός ο άγρυπνος άνθρωπος να ήταν εκείνη εκεί. Αλλά τότε δεν θα έκανε βόλτες τα βράδια μόνος, σκέφτεται και καλύτερα, γιατί έχουν κάτι από αδιέξοδο αυτές οι βόλτες. «Κάνω πολλές ερωτήσεις, γιατί δεν μου απαντάτε;» στριγγλίζει ο μεθυσμένος σε έναν άλλον άνθρωπο που περιμένει υπομονετικά στη στάση. Εκείνος δεν αποκρίνεται, απλά κοιτάζει αλλού με αυτήν την παράλογη πεποίθηση ότι η πραγματικότητα εξαφανίζεται με μια απλή αποστροφή του βλέμματος «Λυπάμαι» θέλει να πει, αλλά ντρέπεται, «λυπάμαι που αποστρέφω το βλέμμα, λυπάμαι που δεν έχω το σθένος να σ' αντικρίσω».

Τα βήματά του πλέον δεν καθυστερούν, καλπάζουν, ξέρει ότι το ξημέρωμα πλησιάζει, πως το πρωί δεν θα έχει χρόνο να οδηγείται σε αδιέξοδα, το πρωί θα πρέπει να ζήσει... Δεν αργεί πολύ να φτάσει. Το κτήριο, θηρίο άγριο μέσα στη νύχτα, στέκει εμπρός του κουρασμένο και καταπονημένο, ελεύθερο να δείχνει τις πληγές του στο σκοτάδι, όταν κανείς δεν είναι εκεί... η βαριά αλυσίδα υποχωρεί με έναν τριγμό και η πόρτα οδύρεται για τα νιάτα που έχει πλέον φύγει, καθώς αφήνει τα χέρια του να την παραμερίσουν.

Αυτή η πολυκατοικία όμως έχει πολλούς ορόφους, αμέτρητους διαδρόμους και άπειρες πόρτες, κλειστές ή ανοικτές, φθαρμένες ή

καινές. Αυτή η πολυκατοικία είναι σιωπηλή και συνάμα ουρλιάζει τις νύχτες, καθώς ο άνεμος χτυπά τα παραθυρόφυλλα και σπάζει τις κλειδαριές, δεν κλαίει μονάχα, αλλά και τραγουδά, μια γυναίκα που έχει ζήσει την ζωή του κοριτσιού. Αυτή η πολυκατοικία δεν ανήκει σε κανέναν, δεν ανήκει πουθενά, ανήκει σε έναν και ανήκει σε όλους. Οι τοίχοι της αντιχούν με τα συνθήματα γενεών που πέρασαν και έφυγαν και οι ιστορίες των άγρυπνων ανθρώπων της χαρακτήκαν για πάντα στα ξύλινα πατώματα. Ο ήλιος τη φώτισε και πέρασε από τις χαραμάδες του κορμιού της, ζέστανε τις φλέβες αυτές και έλιωσε τα μεταλλικά της κόκαλα, μέχρι που υποχώρησαν και άφησαν τη σάρκα να καταρρεύσει, θρύμματα σοβά στο πάτωμα. Και ναι, μέσα σε αυτόν τον παραλογισμό ακόμα στέκει, στέκει για να διηγείται αυτά που κάποτε ήταν αυτό που κάποτε έκανε, γιατί ακόμα είναι, ακόμα κάνει.

Ο άγρυπνος άνθρωπος θα καθίσει εκεί μονάχα δύο τρεις στιγμές ακόμα μέχρι να βγει το πρώτο φως και μετά θα σηκώσει την πεσμένη σάρκα, θα στεριώσει ξανά τα σκουριασμένα κόκαλα και θα αναμένει – σήμερα, αύριο, πάντα εν τέλει- τη βοή των συνθημάτων.

Γ΄ ΈΠΙΛΟΓΗ

Λεονάρδου Μυρόπη

μαθήτρια της Γ΄ τάξης, Αρσάκειο Γενικό Λύκειο Θεσσαλονίκης

Για να 'βρει τη γυναίκα του

Θυμάται εκείνα τα αεικίνητα ασιατικά ματάκια της πώς ξετρύπωναν από τα τζάμια των παραθύρων στις απροσδιόριστες γραμμές του ορίζοντα, τους ήχους του παλιού μετρό που έγραφαν πάνω τη φωνή της σε γραμμόφωνο. Σηκώνει τα μάτια και κοιτάει το ρολόι του. Στο μανίκι ένας λεκές παγωτού από την τελευταία τους μεσημεριανή βόλτα. Κι είναι και τώρα μεσημέρι. Μία η ώρα. Θέλει απεγνωσμένα να ζήσει ένα από εκείνα τα μεσημέρια. Να ψάξει να τη βρει μέσα στους ήχους, τα χρώματα και τις γεύσεις των μεσημεριανών περιπάτων τους.

Οι δυο τους με δυο ίδια μπλε μονγκόμερι παλιά, και γυαλιά παλιάς εποχής τις πρώτες μέρες της άνοιξης. Βγαίνανε και ρουφούσαν τη λιακάδα. Χάζευαν τα παιδιά που έτρεχαν χαρούμενα, ζευγάρια αγαπημένα, αταίριαστα και ηλικιωμένα. Μετά έπαιρναν κάτι γλυκό, Εκείνη ήθελε πάντα κάτι γλυκό. Παγωτό ανάλογα με τη διάθεσή της. Σοκολάτα συνήθως και βατόμουρο τις μέρες με διάθεση διαφυγής από τη ρουτίνα. Θυμάται μια φορά μια Κυριακή που ήθελε να φάει τις πρώτες της φράουλες και περπατούσανε στο Μεταξουργείο με δάχτυλα σα ματωμένα και εκστατικά χαμόγελα.

Ύστερα, εκείνος την έχωνε στα ήσυχα στενά και τη φιλούσε, άλλοτε γλυκά κι άλλοτε παθιασμένα, κι ύστερα πάλι κωνόντουσαν σε παλαιοβιβλιοπωλεία και παλιοδισκάδικα, ξεσηκώνοντας σκονισμένους θησαυρούς της φοιτητικής του ζωής. Της σύστηνε τον νεαρό εαυτό του, που και εκείνος ήθελε να γνωρίσει ξανά μέσα από τα μάτια της. Κάποια

στιγμή εκείνη κουραζόταν και κάθονταν στην πλατεία Αυδή, στο αγαπημένο της μαγαζί. Πάντα στο ίδιο άσπρο σιδερένιο τραπέζι κάτω απ' το γιασεμί. Λάτρευε τη μυρωδιά του και τις μνήμες που της ξυπνούσε. Μιλούσαν ώρες για τέχνη και μουσική. Τον κοίταγε βαθιά στα πράσινα μάτια του και παραδινόταν στις ιστορίες. Ο ένας για τον άλλον ήταν τέχνη.

Τα βήματά του τον οδήγησαν μπροστά στο τραπέζι κάτω απ' το γιασεμί. Η αναζήτησή της έληξε εκεί. Τη μύρισε, την αισθάνθηκε. Και τότε θυμήθηκε ό,τι της είπε την τελευταία φορά που ήταν καθισμένοι εκεί.

- Κι έτσι σε ερωτεύτηκα και είσαι το μόνο πράγμα που μπορώ να δω. Κι αισθάνομαι τόση μοναξιά στην κοσμοσυρροή· πως είσαι όλοι και συγχρόνως κανένας τους· πως κακά τα ψέματα, ο έρωτας κατά βάθος φυλακίζει.